

Šimon Petziwahl

McHotel

MONODRAMA KREATIVCE BOŘKA

* * * * *

Miniaturní hotelový pokoj zařízený pseudomoderně s aluminiovými prvky a displeji. Stísněný prostor velmi úsporně slučuje prvky lůžka, jídelního pultíku a nápojového automatu, solária, fit-centra s vícefunkčním cvičebním strojem, sprchového koutu nebo spíše univerzální myčky, tureckého záchodu a počítačově-komunikačního centra zároveň. Prostor pro činnosti a působení člověka je maximálně minimalizován.

Dle hluku zvenku je zřejmé, že se nacházíme u dálniční křižovatky, kde sviští kamióny, občas zazní siréna policejních vozů a ambulancí, možná i u letecké křižovatky, kde co chvíli přistává letadlo.

Vstupuje kreativec Bořek, každým coulem „in“, stoprocentní, zjevně úspěšný. A krásný jako Tomáš Hanák. Ano, toho si představujme!

Konečně ve svém! (Vklíní se do postelo-židle, obklopené ovladači a dalšími technicistními prvky.) Takhle zašvihanou dálnici jsem dlouho nezažil. Ještě v jedenáct v noci. (Rozhlíží se.) Tak – čím začneme? Uděláme si pohodlíčko! Táák. Áááách!... To je život! Takové blaho bych přál každému. Pohodlíčko. Pohodička. Balzám na duši. Jééééé... (Protahuje se. Zívá. Tře si pleť.) Takový báječný život! Luxusní káru, hotely po světě, cestování, kontakty... kdepak mám komunikátor?... á tady!... (Staví před sebe malý přístroj.) Vemte jed na to, že všechna ta technika je dobrá v případě, že má inteligenci také uživatel. Že je schopen vlastní reflexe, filosofické sentence. Jinak to nemá smysl a je to jen šrot na zabíjení času. Nepatřím k lidem, kteří se utápějí v nekritické euforii z pokroku. Ano, prospěch z nových technologií, ano, ale člověk se musí držet v rozumné distanci. Jako bývalý vizážista vím nejlíp, co je to vnější slupka a jak je důležité, co je uvnitř. A jakými triky se dá vnějšek uhňácet, zformovat, přejinačit. – Přiznávám: Jsem po dnešku utahanej. Down. Trošku se uvolníme, co Bořku, jako doma, sundáme sáčko... (Postupně se odstrojuje.) Tááák! A je ještě líp! Tááák! Pěkný kšandičky, co? Kdo to tu ocení? Co zavolat Nicol? Bude ji to zajímat? Určitě by ji zajímala

bezkonkurenční cena. Jedno Euro! Ano: jedno Euro za jednu noc se vším tímhle myslitelným i nemyslitelným komfortem! To je naprosto neuvěřitelné! Nechápu jak je možné takové ceny dosáhnout. Připadám si, že jsem tu prakticky zadarmo. To až se rozkřikne, lidi pustěj bejváky a přestěhujou se hupky dupky do McHotelu. Je to výborná, více než skvělá, cena! Nicol ocení úsporu pro budoucí soužití. Mohl jsem si pro služebku zvolit jiné řetězce – Radissona, F jedničku, Ibis a jak se všechny jmenují. Ale to už bych měl kreditku v tuhle chvíli pěkně vohoblovanou...

Tak jsem si trochu odfrkl, co?, protáhl kostru a mohl bych se – i přes únavu – trochu seznámit s vybavením. (*Směje se.*) Za ty peníze! Tak co McHotel nabízí svým klientům za jedno Euro? Pochlubte se, holenci, když vás vynáším do nebes! Na co jsou všechny ty páčky? Jaký komfort, Jaké služby? Něco tuším, něco si domyslím, ale ať si užiji všeho pokroku, když už je to v ceně!

Čím začneme po takové cestě? Čím? – Záchodem... - Konečně slušnej. Čistej. A jistě i inteligentní! Kdepak ho máme? (*Hledá.*) Po tom hnusu při dálnicích. Neuklizených, smradlavých... Fuj! –

Když pohodička, tak kompletní. (*Směje se.*) Takzvaná kompletka! Blaho absolutní! Áááá – tady je nějaký návod. (*Přejíždí klávesnici.*) Stačí ťuknout prstem a mrknout na displej! A je jasno! Té... toaleta... nic!... - Tak dáme vé a cé... enter... táák. A je to! Záchod je... pod náma, přesněji podparterový. (*Hledí nevěřičně pod sebe.*) Na prahovém horizontu. Vše mizí podprahově. Výborně!...

Ano. Že zrovna já na to hned nepřišel! To přece napadne každého troubu! Já mamlas! S mojí kreativitou! To je na pováženou! Ještě, že tu není šéf! Koho by to zajímalo: Je totiž na Bahamách. – Takže, teď jak na to, Bořku? Ukaž se! Jak to píšou? Displej je dobře cloněnej. Čitelnost perfektní...

Postupně uvolnit oděv – až do finální fáze. Ještě, že Bořek nespěchá, to by mu mohlo být osudné! Hezky všechno v klídku. Táák. (*Setmí se.*) Tak tohle už je naprostá senzace! Zintimňující světelný automat! Super!! Ani jsem nezaregistroval čidlo! Až se rozsvítí, podívám se čidélku na zoubky! Tomu říkám kultura potřeby! Hodná třetího tisíciletí! Famózní apoteóza nejmodernějších technologií! Skoro je až nedůstojné... v tak prodigitalizovaném prostředí... konat... taková nízkost! ... potřebu... Umím dost, znám dost, ale k rabelaisovskému talentu mi špetka chybí. – (*Světlo se prudce rozsvítí a Bořek sotva stačí povytáhnout kalhoty.*) To jsou

překvapení! Tedy, panečku, home computer šrotí, co? (*Doobléká se.*) Takhle inteligentní senzory! A to vše za jedno Euro! Neuvěřitelné!! Jenom kolik musí stát interiérová implantace!? Vůbec – ten kontrast nízkého, lidského a vysokého, řekněme high technology, také vlastně lidského... Počkat!! Počkat! Tady něco nehraje! Bořku, nepropadej falešnému optimismu! I nejdokonalejší technika může selhat, nebo ne?

Ne, že bych nebyl ospalej... Ale mohu jít spát, když je tu tolik pozoruhodných věcíček, vynálezů, výkřiků pokroku?! Nevídaných ani na veletrzích nebo firemních prezentacích. Proč si to, je-li to v ceně, v té neuvěřitelně nízké ceně, neozkoušet?

I když ráno musím být fit. Jednání s klientem – dovedete si představit?! Budu prezentovat naši kreativitu, svou vizi briefu. Kdybych to prošvih, přijdeme o kontrakt roku! A starej z Baham letí zpátky. Starej?... Je mu sedmadvacet... A já bych zase zacouval do marketingu. V lepším případě. Jako kreativec bych byl vyřízenej!

Jíst bych už – takhle na noc – neměl, co? Ale když se nic neděje a nevolá ani mobil (*pohlíží postupně na displej dvou mobilů*) – ani firemní, vomrknem flashově, co všechno umějí mašinky kolem... Teď už je Bořek v klidu, to nejhorší, ehm, je za ním, přesněji pod ním, ehm, že, tak je pohodička! (*Hledí pod sebe.*) Původně jsem myslel, že je to osobní váha... No nic! Tak co nám ještě nabízí superapartmá McHotelu? (*Rozhlíží se.*) Bezpochyby tu láci umožňují fólie na výrobu elektřiny, které jsou všude kolem... Tady je našinec bez určitého IQ vodkecanej! Není moudrý ten, kdo ví mnoho, ale ten, kdo ví čeho třeba. To – u McHotelu – s indexem to celé na druhou. Ještě, že jsem přešel od vizáže ke stylu. A od stylisty postoupil k marketingovému manažerství... Manažer musí rozumět všemu. Nebo by měl... Ne nadarmo o mně Nicol říká Mr. Všechnovívšechnozná! A přitom vlastně moc nečtu. Něco mám ze školy, něco z intru, něco z internetu a pak hlavně vnímám. Jsem otevřený všem novým poznatkům. Řeknu vám třeba, že teď jsem vyplňoval mejlem takový průzkum o vztahu ke knize. K sečtělosti přece člověk nemusí mít doma hned celou knihovnu. A oni: jaký knihy? A já: vkladní! A oni: co krásná kniha? A já na to: vkladní knížky jsou ty nejkrásnější! Nebo modrá knížka!... Nebo kupónová knížka! A když se ptali: co beletrie?, tak jsem kontroloval, ať do toho nezatahujou ženský... (*Směje se.*)

Je otázkou, zda se vracet k tomu, co bylo? Nebo se neotáčet a jít dál. I ve vztazích... Co říkáte? – Dlouho nikdo nevolá (*vyndává postupně tři mobily*),

ani na tajný! Ryze soukromý! Zakódovaný! – Nestalo se něco?! Něco strašného?! Nepředstavitelného. Jak to, že mě nikdo nepostrádá? Neříká se nadarmo, že když ti nikdo 24 hodin nevolá na mobil, neexistuješ!... Tady už dokonce mají Telenet! To je vynález! Něco mezi televizí a computerem! Za hodinu napojení Euro a půl! Předci by zírali! Generace pradědečků! Děda s rozhlasovou krystalkou! Otec, třískající do Underwodky! Dosta patosu! Kdyby tady tak byla Nicol! Moje milovaná... Nicol...

Přiznám se, že než jsme se poznali, vyzkoušel jsem ledacos. Hledal a hledal. A řeknu vám, není to dnes lehké najít zajímavou a krásnou holku. A já musím mít určité nároky! Věřili byste, že jsem se dokonce snížil... klesl... nevím, jestli si to vůbec mám připomínat... že jsem zašel – do agentury! Seznamovací, jak si říkají, mahoři! *(Se sarkasmem napodobuje dialog.)*

A s kým se chcete seznámit?

S vámi! – S nějakou ženskou, přece!

S jakou?

S jakou!? S jakou?! Prdelatou, kozatou!

Přijďte se zeptat za čtrnáct dní. Bude nové zboží. Když čekáte tak dlouho, tak ještě čtrnáct dní vydržíte...

A pak mi ukázal fotku vdovičky... Prej dobře živená. Podpultovka. A přede mnou kvákal z mobilu: diplomovanej inženýr, dělá do marketingu, a zcela nediskrétně začal s deskripcí. To vám ani nebudu opakovat. Hulvát! Vořežprut jeden! Prej na skráních proplešatělej, symetrie obličeje béčková, že prej jí včera dohodil nějakýho pingla, tak kdyby pikolo vybuch... - Dost! Musím se jako kreativec ovládat. Držet fazónu!... že ano...

... Až když jsem přitlačil, měl tam i něco mladšího a bez liposukce, docela pěknou čtyřladvacítku. Ale se čtyřma dětma!... Že prej každý má nějakýho koníčka. A když jsem kreditkou přitlačil ještě jednou, tak otevřel vizoura a po chvíli mne začal přemlouvát, ať zbytečně nevyhazuju prachy, abych na inzerátech a v agenturách neprošustroval jmění, ať nejsem vůl, ať zůstanu svobodnej. Že nevím, co to je za kapitál. Že je starej praktik a že bych zíral, co má v agentuře reklamací a obsílek k soudům. Ještě mi ukázal jednu žirafu, co hrála basket za národčák. A na rozloučenou plnoštíhlou – s metrákem a půl!

Esemeska! Tak, Bořku, co? Bořek vám to přečte: Mas sex-appeal, styl, inteligenci. Mas krasny oblicej a krasne telo. Ale ja mam spatny cislo. Sorry.

– Tomu nerozumím...

... Žrádlo!... kafe... jogurty... pomazánky... pivo... vizoury... džusy... co všechno jsem už dělal... Jestli já už nejsem příliš kreativní? To se to řekne: Na noc nejez! Lákadla ledničky (*otevívá ledničku*) versus imperativ: Na noc nejíst! Konsum versus sebekontrola! To také náleží k humanizaci zvířete! A že já bych žral, až bych brečel!! (*Pípne mobil.*) Ne! Já už ty fórky číst nebudu! – Nicol to není. A legrácky jiných mě nezajímají! (*Čte*) Nase agentura zkoumala na zaklade satelitnich snimku sve zakazniky. Vas xicht byl vyhodnocen jako pruser roku. - ...Tak jsme se na dobrou noc zasmáli a půjdeme si hajnout... (*Ukládá se ke spánku do polosklopeného univerzálního lůžka.*) Tááák. A zapneme si hudbu na dobrou noc... polohlasně ... táák ... a tlumené světlo ... táák ... a svěží, čerstvý mořský odér ... to by v tom byl čert, abych neusnul... (*S pohledem na displej*) Tady to je!! – Digitální lékař! Měření tělesné teploty, tlaku a srdečního tepu. Tak co si z **medi-digi-menu** dáme? Lepší kontrola zdraví, než celou noc vyvádět se slečnou! Takže dobrou! ... dobrou noc, Bořku! - ... Bořečku! Pusinka od Nicol... (*SMS*) Prostřednictvím vašeho telefonu jsme odposlouchali vaši poslední souloz. Vy a váš partner jste byli vybráni pro dabování filmu Ticho. A jdu spát. (*Tma.*)

- - -

Další den. Rozednívá se stupňující se intenzitou umělého světla. Ozve se elektronický signál. Bez reakce. Signál se ozve podruhé. Bořek se pozvolna probírá z nepohodlné polohy pololehu a protahuje se. Ozve se Dobré jitro! A vtíravá rytmická melodie.

Dobry, dobry! ... Táák, dobry den, Bořku! – Ticho. To ticho. Film Ticho. – Ticho. Ano, když se vůbec nehýbám a nedýchám, je ticho, slyším jen slaboulinké šumění, bzučení vši tý geniální elektrotechniky... slyšíš, Bořku?... Moc jsem toho nenaspal... Skoro nic. Mám pocit, že jsem nespál vůbec. Copak šlo usnout? V hrůze, co se ještě přihodí... Neměl jsem z únavy halucinace? (*Chce otevřít dveře. Nejde to.*) Není to v centrálním počítači? Chybný kód? Nevypršela platnost vstupního kódu? (*Hledí na displej.*) Bodejť!! Jaké mám PIN? PIN!?! Bože, jaké mám PIN? Tři jedničky... ne, to je konto... dva tři dva... to je bankovní karta. PIN, PIN... PIN od superapartmá...

PIN McHotel... PIN, PIN, PIN a PIN... (*zoufale*) já se odtud nedostanu!

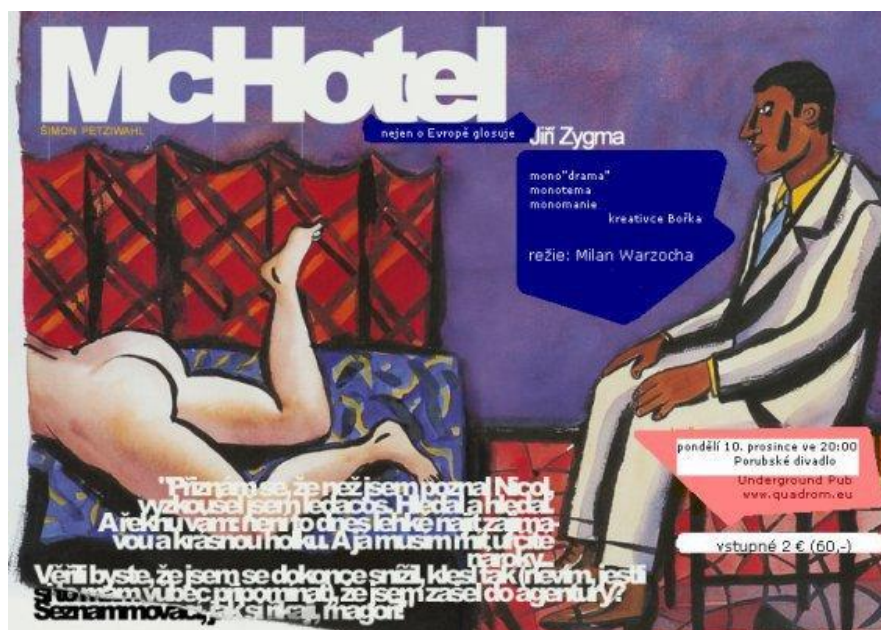
To je puch! To mi připomíná, vážení, parfémy a kosmetiku firmy Pach-Puch. Nicol se věnovala jejich dealerství. Díleřila krátce, když skončila jako vizážistka. To jsem vám neřikal? Začínala jako já. Jak vizážistka. Vizážistka celebrit. Ale stylistku, jako já kdysi, už dělat nechtěla. To jí nevonělo. Tak se vrhla na prodej produktů Pach-Puch. Ale vystřízlivěla okamžitě! Jak jsem ostatně předvídal. Všechnovím všechno znám. Ani v butiku jí to nešlo. Nicol není typ, co může celý den lelkovat v butiku a čekat, jestli před zavřením nedorazí nějaká movitá slečinka... A tak беру její současný job kostýmní výtvarnice v produkci, jak bych to řekl, soft..., prostě lehce erotických filmů, jako určité východisko. Avšak o dlouhodobějším časovém horizontu bych nehovořil. Řeknu vám popravdě: A přesto mne nechce. Já tomu nerozumím. Jsem zajištěný, inteligentní, v prestižní pozici... Už jsem Nicol žádal o ruku... navrhoval jsem, že bychom se mohli alespoň **zaregistrovat**, když už to jde... - Ale taky nic. Jestli náhodou zůstanu sám, singl, prorokuji vám, půjde o **božskou regulaci!** Regulaci demografických prognóz o katastrofách z přelidnění! A ona, teď už o nic nejde, já vám to klidně řeknu, je na chlapy trochu víc, než by se mi líbilo. Ale já jí doposud věřil, že je společenská, že jsou to jen kamarádi... - Moje chyba, že s ní nejsem! Pořád! Že rád cestuji a ona pokaždé nemůže, když točí. Ještě, že máme krizi heterosexuality a krizi manželství.

Tak snad už je dost ráno, abych na někoho zabušil. (*Bere do rukou komunikátor.*) PIN mi pořád nenaskakuje... Tak komu zavoláme? Buďte klidní! Tý mojí volat nebudu! Jsme v kontaktu! ON-line. Tak komu? To mám všechno z toho nevyspání. Teď by koplo cvičení! Fit-centrum! Nebo mít drobný, tak si pustím tady tu masážní opěrku páteře. To by bylo! (*Protahuje se. Lupne mu v zádech a jako ve staré frašce se nemůže pohnout.*) Auuu! Auuuuu! Jéjejejeje... Co to? – Co to bylo? Já se nemůžu hnout!... Vždyť ještě nejsem tak starej!... Slyšíte??? Je tu někdo?! Je v celém hotelu někdo? Někdo živý?! (*Sotva se pohne, začne bušit do páček a přístrojů kolem.*) Kde je kdo?! Jsem tu uvězněn a nemůžu se hýbat!... (*Pod displejem se objeví list papíru.*) Co to? (*Bere jej do zkroucených rukou a čte.*) **Účet.** To mi ještě chybělo. Kde je jedno Euro?! Jaký příplatky?! Jaký závěrečný vyúčtování? Za co!? Za jaký služby!? Za ten bordel?! Jakých sto šedesát?! Co to je za nesmysl? Za nehoráznost? Vždyť to je za celej autobus! Vidíte tu lumpárnu? (*Pohrdavě*) McHotel... Jedno Euro!... Podvodníci!! (*Ozve se hlas: Laskavě uhrad'te svoje pohledávky. Doufáme, že jste byli se službami společnosti McHotel spokojeni a proto se těšíme na brzkou shledanou. Po zaplacení se*

automaticky otevřou dveře pokoje. Přejeme hezký den a šťastnou cestu.) Tak proto to nešlo otevřít. Žádnéj PIN! Já – blbec – přemýšlel nad tím, jaké mám PIN... Já idiot! A s Nicol jsem taky definitivně skončil. To taky nikam nevedlo. Když mi ani nenapíše... Můj kámoš z Melbourne se oženil s televizorem. Je tedy trošku svérázný, to vám prozradím, no nicméně. Denně stráví u bedny deset, dvanáct hodin. Tak se není ani co divit. S nikým se nemusí hádat. Má klid. *(Obřadně bere do rukou svůj komunikátor.)* Při obřadu slíbil, že bude svoji bedýnku milovat, až za hrob, ctít, poslouchat ji. Respektovat ji. Jeden prstýnek položil do ní, zapadl větracím průduchem dovnitř, druhý si navlékl na prst. A přítomný kněz prohlásil, že jsou svoji. *(Pípnutí mobilu.)* Který to je? Firemní? Ne, soukromý! Kdo mohl získat kontakt? A jak? To jsem blázen!

(Čte z displeje.) Poslední zertik společnosti McHotel pro pobavení a rozptýlení klienta: Agentura IQ se rozhodla spocítat blbce. Proto zvednete ruku a cekejte... *(Zvedá pomalu ruku... - Hlas: Za zábavný program účtuje společnost McHotel deset Euro. Doufáme, že jste se dobře pobavili.)*

Plakát k představení v ostravském Porubském divadle z r. 2005

Pozn.: Autor psal pod pseudonymem a jeho skutečné občanské jméno je nedohledatelné.

Vydal Quadrom jako e-knihu v r. 2023, 8 stran.
ISBN 978-80-906696-5-9
Text editoval Jiří Zygma (Matteo Difumato)

